

HAR MĂREȚ

Cu mulți ani în urmă, un tată mergea cu micuțul său copil pe drumul dintre Norwich și Yarmouth, de-a lungul țărmului englezesc. Tăcut, bărbatul trăgea copilul după el. Fața tatălui era roșie și buhăită, arătând clar căruia viciu îi era supus, iar mersul lui clătinat trăda faptul că și în ziua aceea băuse peste măsură. Nici mersul copilului nu era prea sigur, dar nu din cauza beției. Era suficient să arunci numai o privire spre mica statură plăpândă, spre fața sa palidă și spre îmbrăcămintea sărăcăcioasă pentru a vedea ceea ce îi lipsea. Bani, cu care tatăl ar fi putut să-i cumpere hrană și îmbrăcămintă copilului, îi dădea pentru băutură.

După un timp, micuțul Tom întrerupse tăcerea:

- Tată, îmi este foame! Te rog, dă-mi o bucăciță de pâine!

- Taci! Îl repezi tatăl.

- Dar dacă ai ști cât mi-e de foame! Îndrăzni să mai spună micuțul.

- Mai ține-ți gura! De unde să-ți dau pâine aici, de sub nisip? scrâșni din dinți bețivul mânios.

Micuțul încercă să meargă mai departe. Dar foamea îl chinuia și astfel mai zise încă o dată:

- Tată, dă-mi, te rog, o bucăciță de pâine!

Atunci, plin de mânie, bețivul prinse copilul și îl aruncă în mare.

- Așa, acum am scăpat de tine! mormăi bețivul și merse mai departe.

Valurile aruncau copilul încoace și încolo. Dar ele erau mai îndurătoare decât tatăl sărmanului copil. Ochii plini de dragoste ai lui Dumnezeu vegheau asupra lui. Dumnezeu nu voia ca Tom să moară în valurile mării. El a privit din cer la Tom și a făcut ca o grindă, care plutea pe apă, să se îndrepte spre el. Copilul se prinse cu putere de ea, dar acel lemn nu ar fi putut să-l salveze, dacă Dumnezeu nu ar fi prevăzut ca prin apropiere să treacă un vapor de război.

Marinarii au observat lemnul și copilul, și imediat au coborât o barcă în apă și s-au apropiat de Tom, care era aproape de înec. Odată adus pe vapor, marinarii au încercat toate mijloacele pentru a-l readuce pe copil la viață. Datorită îngrijirilor date, Tom și-a revenit. Dar după câteva zile, când l-au întrebat cum a ajuns în apă, cum se numește și unde locuiește, nu s-a putut afla de la el decât: „Mă cheamă Tom.“ Se părea că nu știe altceva, cel puțin numai atât spunea. S-a luat hotărârea ca micuțul să fie ținut pe vapor și să i se poarte de grijă. Prin felul lui de a fi și prin istețimea de care dădea dovadă, a câștigat simpatia tuturor și fiecare a încercat să facă ceva pentru el. Așa a crescut Tom între marinarii și ofițerii acelui vapor de armată.

Când a ajuns la vârsta la care orice tânăr trebuie să învețe o meserie, ofițerii au hotărât ca Tom să studieze pe cheltuiala lor. Vedeau în el un tânăr capabil, care ar putea ajunge mai mult decât un marinar. Și nu s-au înșelat. Tom a învățat cu sârguință și mai târziu a ajuns medic. Numai de câțiva ani a primit un post de medic pe un vapor de război din flota engleză. Dacă tânărul medic ar fi cunoscut acum pe acela care a vegheat asupra vieții sale într-un mod așa de minunat și a pus pe inima acelor oameni străini dorința să-l îngrijească și să-l crească, atunci viața sa ar fi fost, cu siguranță, o jertfă de mulțumire pentru Dumnezeu. Dar nimeni nu îi vorbise despre Dumnezeul dragostei, cu atât mai puțin despre harul Său venit prin Isus Hristos, Fiul Său, care a adus mântuire pentru toți oamenii. Tom credea că trebuie să le mulțumească numai celor care l-au salvat din apă, l-au îngrijit și l-au crescut. Dar pe Domnul, care stă deasupra tuturor lucrurilor, care conduce soarta oamenilor și care și-a revărsat bunătatea asupra lui, nu-l cunoștea și de aceea nici nu-l iubea.

Între timp izbucnise războiul dintre Franța și Anglia. Tom avea mult de lucru pentru a ușura suferința celor grav răniți și a muribunzilor care erau aduși zilnic la bordul vaporului. După o luptă grea, în care vaporul pe care lucra Tom a capturat un vapor dușman, mulți răniți au fost aduși la bord. Neobosit, tânărul medic alerga de la unul la altul. Un bărbat mai în vârstă, grav rănit, care pierduse mult sânge și era foarte slăbit, îi atrase atenția în mod deosebit. Tom se simțea atras într-un mod ciudat de acel pacient și încerca, pe cât era posibil, să-i salveze viața. Dar puterile celui rănit slăbeau în fiecare zi.

Într-o după-amiază, Tom zăbovi mai mult ca de obicei la patul celui rănit. Bolnavul simțea că i se apropie sfârșitul. Ca mulțumire pentru îngrijirea care îi fusese acordată, dorea să-i lase ceva binefăcătorului său. Singurul lucru, care îl posedea, era o Biblie. Cu mâinile tremurânde dăruie tânărului medic prețioasa carte.

Tom nu văzuse până atunci o Biblie și nici nu citise din ea. Muribunzul îi povesti că a primit acea carte de la o doamnă. Citind acea carte, Dumnezeu i-a deschis ochii și i-a arătat cât este de păcătos. Totodată i

L-a arătat pe Isus Hristos – Mântuitorul păcătoșilor, în sângele Căruia oricine poate fi spălat de păcatele lui. El a crezut și a găsit astfel odihnă pentru sufletul lui.

- Acum, domnule doctor, a încheiat muribundul, vă rog din inimă să citiți această carte, să o citiți cu rugăciune, ca să aveți și dumneavoastră parte de marea fericire, pe care am primit-o și eu! Am regretat mult că am slujit așa mulți ani păcatului. Sunteți încă tânăr. Vă rog, căutați-L pe Domnul Isus chiar *astăzi!*

Bărbatul se opri, dar Tom observă că mai are ceva pe inimă, dar că îi venea greu să spună. Tom îl îndemnă să-i spună totul cu încredere.

Atunci, cu o voce tremurândă, muribundul a recunoscut că în urmă cu circa douăzeci și trei de ani, într-un acces de mânie, și-a aruncat copilul în mare, deoarece acesta, suferind de foame, îl rugase mereu să-i dea o bucățică de pâine. De atunci, acea faptă a apăsat îngrozitor asupra sufletului său și chiar după pocăință nu a putut trece peste acea durere.

Ne putem închipui cu ce fel de sentimente a ascultat Tom acea mărturisire. Ascunzându-și sentimentele, medicul l-a întrebat unde se întâmplase acel incident îngrozitor.

- Între Norwich și Yarmouth, a fost răspunsul.

- Câți ani avea copilul?

- Aproape 4 ani.

- Și cum îl chema?

Izbucnind în plâns, muribundul răspunse: „Tom“.

Medicul nu s-a mai putut abține și, lăsându-și capul pe perna muribundului, izbucni în plâns și spuse:

- Eu sunt Tom, iar dumneavoastră sunteți tatăl meu.

Muribundul a privit încremenit spre cel ce îngenunchease lângă el. A durat un timp până a înțelege că fiul, pe care îl credea mort, stătea în fața lui viu, că Dumnezeu îi dăruia copilul într-un mod atât de minunat. Apoi, peste fața muribundului a apărut o expresie de nedescris: eliberarea din îngrozitoarea apăsare sufletească, un sentiment de mare fericire și o mulțumire care nu se poate descrie în cuvinte. După ce fiul i-a povestit cum a fost salvat și cum a ajuns medic, tatăl a înălțat o rugăciune de mulțumire spre Dumnezeul milostiv, care a condus lucrurile într-un chip așa de minunat; s-a rugat cu o inimă plină de mulțumire, încât fiului i-au curs lacrimile pe față.

- Și acum, fiul meu, spuse muribundul, te rog și mai mult, citește Biblia tatălui tău, ca să găsești ceea ce te poate face fericit pentru veșnicie!

Epuizat, bătrânul își lăsă capul pe pernă. Paloarea morții îi acoperi fața, dar zâmbetul fericit rămase.

- Acum, Doamne, slobozește pe robul tău în pace, șopti tatăl. În noaptea aceea a murit fericit și plin de nădejde în brațele fiului său.

Minunatul eveniment, adâncă bucurie a tatălui, cuvintele sale pline de dragoste și mai presus de toate plecarea fericită și plină de pace au făcut o impresie deosebită asupra lui Tom. El a început numaidecât să citească în Biblie, deși totul era nou pentru el. Cu cât citea mai mult, cu atât dorința sa era tot mai mare pentru a cerceta această carte. Dumnezeu a binecuvântat Cuvântul în inima acestui tânăr. El a recunoscut că viața sa trecută, deși era ireproșabilă privită din exterior, a fost nefolositoare și deșartă. A înțeles că are nevoie de o altă îndreptățire decât aceea a unei vieți trăite în mod cinstit. Astfel, a venit ca un păcătos la Dumnezeu, care i-a îndreptat privirea spre Isus – Mielul lui Dumnezeu – care a murit pentru păcătoși. În sângele Mielului lui Dumnezeu, și Tom a găsit pacea și siguranța mântuirii veșnice.

Astfel, pentru tânărul medic a început o viață nouă. După ce a găsit această prețioasă comoară, a făcut-o de cunoscut și altora. Meseria lui îi oferea ocazii bune. De atunci înainte a devenit un medic adevărat, putând ajuta bolnavilor și la bolile trupului, dar și la cele ale sufletului.

Nu este minunată lucrarea lui Dumnezeu? Un tată și-a aruncat copilul său flămând în mare pentru a scăpa de el, dar apoi Dumnezeu a lucrat la sufletul acelui om rău ca, după mântuirea sa, să devină un vestitor al mântuirii veșnice pentru fiul său! Da, aici se potrivesc cuvintele profetului:

„Și aceasta vine de la Domnul oștirilor. *El este minunat în sfat, mare în înțelepciune.*“ (Isaia 28.29)